

Повнотілий серпень стоїть над ВОДОЮ...

Віктор Баранов

Повнотілий серпень
стоїть над водою схололою,
дожидається ночі:
любить нічний зорепад.
А вночі не встигає
загадувати бажання,
хоч у нього й бажань –
усього лиш одне або два.
Упало б дві зірки –
і справили б ті бажання.
Та зірки миготять,
збиваючи з пантелику,
піддурюючи загадувати
без краю-кінця.
Знову ніч настає, далі друга,
і третя, й десята,
серпень уже від безсоння втомився
і забув, скільки спершу
було в нього тих бажань.
Заплутавшись у бажаннях,
він стріпнув головою
і, наслання відгоняючи,
очі зімружив,
а через мить розплющив –
зорепаду як не було.
І знову стоїть над водою серпень;
і він змарнілий,
і вода іще холодніша,
і по ній витікає літо:
напевно, у теплі краї.
Серпень боїться признатися літові,
літо не має вже й хвилики
спитати у серпня,
яке ж то бажання
було в нього спершу, одне або два.

Ось так і минає і серпень, і літо,
а може, й життя.

05.08.2013 р., Ровжі